

Arrest

nr. 175 514 van 29 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 9 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 maart 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.2. De verzoekende partij werd op 28 april 2016 van het grondgebied verwijderd.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt dat

de in artikel 39/2 van die wet bedoelde beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht *“door de vreemdeling die doet blijken van een belang of een benadeling”*. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot die bepaling heeft geleid wordt gewezen op de analogie met artikel 19, eerste lid van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor de interpretatie van het begrip *“belang”* derhalve kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan dit begrip heeft gegeven. (Parl. St., Kamer, 2005-06, DOC 51 2479/001, 118) Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert. (RvS 5 juli 2016, nr. 235.343).

2.2. Gevraagd naar het belang van de verzoekende partij, gelet op de tussengekomen repatriëring, stelt de raadsheer van de verzoekende partij het beroep slechts te handhaven voor zover het betrekking heeft op het inreisverbod en geen belang meer te hebben bij het aanvechten van de overige beslissingen. Aangezien de verzoekende partij hiermee zelf aangeeft dat enkel nog het inreisverbod moet worden onderzocht, komt de exceptie van het gebrek aan samenhang, opgeworpen door de verwerende partij, te vervallen.

2.3. Ter zitting betoogt de raadsheer van de verzoekende partij evenwel ook dat zij inmiddels terug op het grondgebied aanwezig is. De verwerende partij stelt daarom dat er ook geen belang meer is bij het aanvechten van het inreisverbod, nu de verzoekende partij, eens gerepatriëerd, de opheffing of opschorting ervan had moeten vragen, hetgeen niet is gebeurd.

2.4. De mogelijkheid die is voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet om de opheffing of opschorting aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, sluit de mogelijkheid tot het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen datzelfde inreisverbod niet uit. De exceptie van de verwerende partij moet derhalve worden verworpen.

2.5. Het beroep zal dus enkel worden onderzocht voor wat betreft inreisverbod en is voor het overige onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel betoogt de verzoekende partij dat het recht op eerbieding van het gezinsleven voortvloeiend uit artikel 8 van het EVRM geschonden is door de verwijdering van verzoeker en de hieraan voorafgaande opsluiting. Het tweede middel is gericht tegen de afwezigheid van enige termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten. Beide middelen zijn derhalve onmiskenbaar gericht tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Gelet op hetgeen hiervoor, onder punt 2 werd gesteld, moeten zij niet worden onderzocht.

3.2.1. In het derde middel, dat zich richt tegen het inreisverbod, werpt verzoekende partij de schending op van de artikelen 74/11, §1 en 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel luidt als volgt:

“3. Schending van art. 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet waarin o.m. vermeld staat dat "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn".

Art. 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

Art. 74/11. [1] § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Voormeld art. laat toe een inreisverbod op te leggen van MAXIMUM 5 jaar bij fraude.

Aan verzoeker werd een inreisverbod opgelegd van 3 jaar.

Dit houdt in dat ook een inreisverbod van minder dan 3 jaar mogelijk is.

Inderdaad, waar er als sanctie een maximum is vermeld, houdt evenzeer in dat er ook een minimum mogelijk moet zijn.

Waarom in casu 3 jaar wordt opgelegd is geenszins duidelijk en wordt ook helemaal niet gemotiveerd.

Het is duidelijk dat er een motivering moet vermeld worden waarom 3 jaar werd weerhouden en niet een termijn die ligt tussen 1 dag en 3 jaar.

Zijn de voorwaarden om een reisverbod op te leggen conform de Wet misschien wel aanwezig (quod non), dan betekent dit nog niet automatisch dat zomaar een tijdsduur kan worden weergegeven.

Wie een diefstal pleegt kan overeenkomstig art. 463 S.W. gestraft worden met een gevangenisstraf van één maand tot vijf jaar en met een geldboete van zesentwintig frank tot vijfhonderd frank.

Het evident dat niet iedere diefstal gestraft zal worden met een gevangenisstraf van 5 jaar maar dat de rechtbank zal moeten motiveren waarom in de ene zaak een straf van 5 jaar wordt opgelegd en in een andere zaak een gevangenisstraf van 1 maand.

Hetzelfde kan gezegd worden t.a.v. verweerder.

Hij dient in iedere zaak afzonderlijk te motiveren waarom er een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd en bijvoorbeeld geen inreisverbod van één maand.

Een dergelijke motivering komt niet voor in de bestreden beslissing.

Daarenboven is het inreisverbod gebaseerd op een heterdaad betrapting voor intrafamiliaal geweld met slagen en verwondingen.

Dit wordt betwist en ook te betwisten nu verzoeker nooit in kennis is gesteld van de verklaringen op basis waarvan de klachten zijn geuit.

Verzoeker heeft zich ook nooit kunnen verdedigen op deze aantijging en zal dit ook niet meer kunnen mocht de bestreden beslissing met inreisverbod worden uitgevoerd.

Nu geen rekening wordt gehouden met de inhoud van elk dossier afzonderlijk is er eveneens sprake van willekeur.

De motivering is dan ook niet afdoende."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. (...)"

De motieven van het bestreden inreisverbod luiden als volgt:

"Inreisverbod

Aan de heer:

naam: F(...)

voornaam: T(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Gambia

In voorkomend geval, ALIAS: F(...), S(...) (...), Gambia,

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.03.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene wordt een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

■ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 24.10.2014 Deze vorige beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel die hem betekend is op 24.10.2014

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor intrafamiliaal geweld met slagen en verwondingen

PV nr GE.43.LA.017931/2016 van de politie van Gent.

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

■ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

■ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Het wordt niet betwist dat in casu een inreisverbod kon worden opgelegd voor een termijn van maximum drie jaar. Verzoeker betoogt evenwel dat niet duidelijk is en niet wordt gemotiveerd waarom in casu drie jaar wordt opgelegd en niet, bijvoorbeeld, één maand. De verzoekende partij betoogt verder dat het inreisverbod niet gebaseerd kon zijn op een heterdaad betrapting voor intrafamiliaal geweld met slagen en verwondingen nu hij nooit in kennis is gesteld van de verklaringen op basis waarvan de klachten zijn geuit en hij zich nooit heeft kunnen verdedigen tegen deze aantijging. Er is dus sprake van willekeur.

De Raad stelt vast dat uit de motivering van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt om welke redenen de verwerende partij het nodig heeft geacht om een termijn van drie jaar op te leggen. In het bijzonder wordt verwezen naar de het feit dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt is voor intrafamiliaal geweld met slagen en verwondingen.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat met dit gegeven geen rekening mocht worden gehouden, moet erop worden gewezen dat uit het administratief verslag Vreemdelingencontrole dat zich in het administratief dossier bevindt, het volgende blijkt:

“Omstandigheden aantreffen:

In het kader van intrafamiliaal geweld, slagen en verwondingen, krijgen wij vaststellers de opdracht over te gaan tot opsporing van verdacht in de zaak [...]. Om 00:10 uur kunnen wij F. aantreffen in de woning van slachtoffer [...] te Gent, nadat er reeds een interventieploeg werd gestuurd uit hoofde van problemen aldaar. Betrokkene is van Gambiaanse afkomst en verblijft illegaal in het land. Parket werd in kennis gesteld, gezien de aard van de feiten (slagen en verwondingen met 15 dagen werkongeschiktheid) [...].”

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij de deugdzaamheid van het motief met betrekking tot de op heterdaad betrapping van intrafamiliaal geweld wil onderuit halen door te stellen dat zij *“nooit in kennis is gesteld van de verklaringen op basis waarvan de klachten zijn geuit”*, temeer nu zij het bestaan van het PV in gevolge een op heterdaad betrapping waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing niet ontkent. Dat het louter om een *“aantijging”* zou gaan waartegen hij zich niet zou kunnen hebben verdedigen, gaat dan ook geenszins op. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij een fout zou hebben begaan door in de bestreden beslissing rekening te houden met het PV voor betrapping op heterdaad.

De verwerende partij moet voorts niet motiveren om welke reden eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn, maar moet de verzoekende partij inzicht geven en er blijk van geven dat de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is hieraan voldaan. De verwerende partij moest dan ook niet de motieven van de motieven gaan uiteenzetten.

3.2.3. Noch een schending van de formele motiveringsplicht, noch een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zijn aannemelijk gemaakt. Het derde middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

A. WIJNANTS